

שהכניסה דרכן לתוך המושבה לא תהיה קלה. צרות ובעיות לא חסרו. הקבוצות השונות שגרו במטולה לא שמחו במיוחד להשתתף בשמירה, כל קבוצה ונימוקה עימה. אנשי המושב חמארה, קבוצת נתן חרובי כפי שנקראו, טענתם היתה שעליהם לשמור על הצריפים שנותרו בחמארה.

אנשי כפר גלעדי השתתפו בשמירה בקיבוצם, למרות שבחלקם גרו במטולה.¹ היתה גם בעיה של חוסר לבוש מתאים. לעתים לא יצאו אנשים לשמירה באין בגדים חמים.

אמצעי כפייה לא היו, גם מיספר האנשים שידעו להשתמש בנשק היה מועט. בעניין זה היו הדרישות שלנו צנועות: להשתמש בנשק, פירושו לדעת להחזיק את הרובה, לטעון וללחוץ על ההדק.

וכך נותרנו במשימות השמירה קומץ צעירים, ואיתנו כמה מאיכרי מטולה המבוגרים.

שטח המושבה היה גדול יחסית. משפחות עם נשים וילדים רבים. חצרות ובהן בעלי חיים, פרות עופות ובהמות עבודה.

היינו סובבים לילה לילה, חברי יעקב ואני, עד אור הבוקר. ידענו שבעת צרה אנו יכולים לסמוך רק על עצמנו ולא נוכל לצפות לכל תגבורת שתגיע.

משום מה לא איבדנו את הבטחון העצמי והיינו יוצאים לעזרת אחרים ככל שנדרש, וכבר החלו להישמע יריות בסביבה...

המצב מחמיר והולך

בדצמבר אותה שנה, סוף 1919, היתה התנפלות על "עמרת אל סרדה" היא חוותו של חליל טאבט.

החוזה שכנה קרוב למושבה. היתה שם חצר מגודרת, כמה בנייני משק, מגורים לעובדים, ועל גג אחד המבנים היה חדר עבור האפנדי כאשר היה מגיע מביירות.

בחדר העליון הזה שהו באותו זמן שלושה חיילים צרפתיים. אותו בוקר נכנסתי הביתה אחרי שמירת הלילה, עם אור ראשון. והנה אני שומע תק-תק-תק. ברגע הראשון חשבתי שדופקים בדלת. לא הכרתי אז את קולה של מכונת יריה.